ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Στὴν Ε.

Εἶτανε νύχτα χειμωνιάτικη, καὶ βουρκωμένα σέρνουν τὰν τὰ σύννεφα στὸν οὐράνιο θόλο. Καὶ σύ, ὀλόφωτη, στὰ βολωμένα μάτια μου μπροστὰ ἐπηλώθηκες, καὶ μοῦπες'

—Μὴ' εἶναι κακό, εἶναι θάνατος, νὰ πιστέψεις στὸ ψέμα. Τ' ἀστέρια δὲν ἔχασαν τὸ φῶς τους, τὸ φεγγάρ' θὰ ξαναβγεῖ πιὸ μαγεφτικὸ ἀκόμα, κι ὁ ἥλιος θὰ σκορπίσει τὰ μόλυβένια σύννεφα καὶ θὰ φουρήξει τὴ μούχλα. Μάθε, μοῦ εἶπες ἀκόμα, πὼς ἡ Ζωὴ δὲν εἶναι γιὰ νὰ πεθάνει καὶ πὼς ἂ σοῦ φαίνεται πὼς νικημένη ἀνεβαίνει στὸ Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὸν πόνο ἴσα-ἴσα θ' ἀντρειέψει, καὶ ποδοπατῶντας τὴν παραπονιάρικια τὴ λύρα, μὲ νέαν ὁρμὴ θὰ χυθεῖ στὶς φλέβες τῆς Πλάσης...,

Καὶ δὲ τώπασες, μὰ μοῦ εἶπες πάλι'

—Ἂν ὄξω ἀπὸ τὸ γάμο εἶσαι κλεισμένος, κι ἂν ἔμεινες ὄξω ἀπὸ τὰ πανηγύρια, μὴ στέκεσαι, μὴ στέκεσαι. Σήκω καὶ σπάσε τὶς φραγές, καὶ δεῖξε πὼς τὰ χέρια σου μποροῦν καὶ νὰ γκρεμίσουν. Μὰ κι ἂν ἀκόμα σοῦ φανεῖ πὼς ἔπεσε ἀπάνω σου βαρύ, σὰ σίδερο, τὸ χέρι τῆς Ἀνάγκης, μὴν πιστέψεις στὸν ἑαφτό σου, γιατὶ θὰ εἶναι ψέμα μεγάλο. Γίνου ἕνα ἐρωτηματικὸ τοῦ ἑαφτοῦ σου, ἀποφάσισε νὰ γιορτάσεις καὶ σὺ τὴν Ἀνάσταση ἀπάνου σὲ χαλάσματα, καὶ τότες πιὰ θὰ μπορέσεις νὰ πεῖς πὼς γνώρισες τὴν Ἀλήθεια. Τότες θὰ σοῦ χτενίσω τὰ μαλλιὰ μὲ τὰ τρεμάμενα ἀπὸ τὴ λαχτάρα δάχτυλά μου, καὶ θὰ σὲ φιλήσω στὸ στόμα.

Ἐγὼ σ' ἄκουσα βουβός, κ' ἔμεινα ὥρα πολλὴ μὲ δεμένη τὴ γλώσσα. Μὲ σὰ γύρισα καὶ σὲ εἶδα κατάματα, καὶ κατάλαβα πὼς ὅλα ἀρτὰ μοῦ τἄλεγες γιὰ τὴν ἀγάπη μας, σοῦ εἶπα'

—Θὰ γκρεμίσω, ναί, μὲ σιδερένιο σφυρὶ τὸν ψέφτικο κόσμο ποῦ ψέφτικα ὄνειρα τόνε στολίζουν, καὶ στὴν ἀγάπη μας πιστεύοντας, θὰ στήσω ἀπάνου στὰ περασμένα, γιὰ ἐκρικό τους σταυρὸ, τὴν Ἐλπίδα... Θὰ πιστέψω στὴν ἀγάπη μας, στὴν Ἀλήθεια!

1 12 904 **ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ**

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ἱστορικὰ ἑνὸς καινούριου Ρομπινσῶνι

Πουλιέται 6 ὀρ. κρ. στὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας»

Ο ,ΝΟΥΜΑΣ'
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10

20 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συντρομή του πληρόνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΤΑΠΡΑΓΜΑ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Κυριακὴ τἀπομεσήμερο ὁ διευθυντὴς τῆς «Μεταρρύθμισης» μίλησε στὰ γραφεῖα του, μπροστὰ σ' ἀρκετὸ κόσμο, γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση. Τὸ λόγο δὲν τὸν ἀκούσαμε, μὰ οὔτε ἡ «Μεταρρύθμιση» τόνε δημοσίεψε γιὰ νὰν τόνε κρίνουμε. Ξέρουμε μοναχά, ἀπὸ τὴν πορεία ποῦ κρατάει τὸ φύλλο αὐτό, πὼς ὁ κ. Φραγκούδης δὲν ἀπογοητεύεται καθόλου ἀπὸ τὴν κατηφοριὰ ποὺ παίρνει ἡ ἐφημερίδα του, μὰ τραβάει ἴσια καὶ παληκαρήσια στὸν τίμιο δρόμο του, νὰ ξεσκεπάζει τὰ χάλια μας καὶ νὰ φωτίζει τὸ λαό.

Μοναδικὸ κατόρθωμα αὐτό, μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες μάλιστα. Ὅταν σὲ περικυκλώνει ἡ ψευτιὰ κι ὅταν σὲ κάθε βῆμα σου τήνε βλέπεις νὰ θριαμβεύει, νἀγκαλιάζεις λόγου σου τὴν Ἀλήθεια καὶ νὰ κατρακυλᾶς μαζί της στὴν κατηφοριά! Ὁ ἀγώνας γιὰ Ἰδέες φαίνεται σήμερα κάτι παράξενο καὶ τρελλό. Κι ἂν σώθηκε ὁ κ. Φραγκούδης ἀπὸ τὸ γελοῖον εἶναι γιατὶ πολλοὶ πιστεύουνε πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει, νὰ φωνάζει δηλ. καὶ νὰ σκίζεται γιὰ κάπια Ἰδέα τίμια καὶ πατριωτική, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὀρέγεται νὰ γίνει μιὰ μέρα, καὶ σύντομα μάλιστα, βουλευτής.

Δυστυχῶς κεῖνο ποῦ τόνε συβουλέψαμε ἄλλοτες, δὲν τἄκουσε, νὰ δηλώσει δηλ. πὼς μὲ κανέναν τρόπο δὲ θὰ δεχτεῖ ὑποψηφιότητα βουλευτική, οὔτε ὁ ἴδιος θὰ τήνε ζητήσει. Πρέπει νὰ γίνει αὐτό, γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τοῦ πεῖ κανένας τίποτα καὶ γιὰ νὰ τόνε πιστέψει ὁ λαός, ποὺ τόσες φορὲς ἴσια μὲ τόρα γελάστηκε ἀπὸ ὄμορφα λόγια κι ἀπὸ κάθε εἴδους ὑπόσχεσες. Πρέπει νἀποδείξει στὸ λαὸ πὼς μόνο γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ τασκίζει, χωρὶς νὰ ζητάει τίποτα γιὰ λόγου του, καὶ τότε ὅσο λίγοι κι ἂν εἶναι κεῖνοι ποῦ σήμερα τόνε πιστεύουνε, θὰ γίνουνε πολλοὶ ἄξιο, καὶ θὰ φέρουνε μεθαύριο τὴ νίκη.

Κι ὁ ἀγώνας τῆς «Μεταρρύθμισης», ὅπως καὶ κάθε ἄλλος ἀγώνας, θέλει πρῶτα τοὺς μάρτυρές του. Ὕστερα θἀρθεῖ ἡ ἀράδα κεινῶνε ποὺ θὰ γευτοῦνε τἀγαθὰ τῆς νίκης. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὄχει γιὰ σύμβολο καθένας ποὺ ρίχνεται σὲ τέτιους ἀγῶνες εὐγενικούς. Καὶ μάρτυρας νἆσαι σὲ τέτιους ἀγῶνες, τιμή σου εἶναι γιατὶ εἶναι λιγοστοὶ οἱ διαλεχτοὶ ποὺ δέχουνται νὰ ματώσουνε τὸ μέτωπό τους μὲ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, τὸ ἀγκαθένιο μὰ τίμιο.

Αὐτὲς τὶς σκέψες μᾶς ἔφερε μιὰ ὁμιλία ποὔγινε στὰ γραφεῖα τῆς «Μεταρρύθμισης», κ' εὐχόμαστε στὸν κ. Φραγκούδη νὰ ξακολουθήσει τὴ δουλειά του, ὅπως καὶ τὴν ἀρχίνησε, μιλῶντας καὶ γράφοντας γιὰ τὴν Ἀλήθεια, μὲ τὴ βεβαιότητα πάντα πὼς ἡ μικρὴ κυκλοφορία τῆς «Μεταρρύθμισης» θὰ σκεπάσει μιὰ μέρα τὶς μεγάλες καὶ καταπληκτικὲς κυκλοφορίες τῆς «Ἑσπερινῆς» καὶ τῆς «Ἀστραπῆς».

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Τετράδη τἀπομεσήμερο, μὲ κεῖνο τὸ τσουχτερὸ κρύο δυὸ ἀρχαῖες καρικατοῦρες περπατοῦσανε στὴν ὁδὸ Πατησίων. Εἶτανε ὁ κ. Δόγκαν κ' ἡ γυναῖκα του, ἡ κ. Δόγκαν Β', ποὺ πρὶν πάρει αὐτὸν τὸν τίτλο καὶ τὴ λόξα τοῦ κυρίου της, εἶτανε πατριωτισσά μας, ντυμένη πολὺ φρόνιμα καὶ πολὺ χαριτωμένα.

Οἱ διαβάτες τοὺς βλέπανε καὶ γελοῦσανε μερικοὶ καὶ τοὺς ἐλυπόντουσαν ἔτσι καθὼς τοὺς βλέπανε μισόγυμνους καὶ ξεκάλτσωτους. Κάτι παρόμοιο θὰ αἰσταν θοῦνε οἱ ἴδιοι οἱ διαβάτες ἂν δοῦνε μεθαύριο

ΞΕΝΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

OFFMAN

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

Τὸ χυνόπωρο τοῦ 182.., στὰ λουτρὰ τοῦ Πυρμὸν εἶχε μαζευτῆ κόσμος καὶ κόσμος· σωστὴ ἀνθρωποπλημμύρα πλουσίων ξένων, ποῦ ποτέ τους δὲν τὴν ἐνθυμοῦντο. Τὸ πλῆθος τους καθημερινὰ ἐξακολουθοῦσε νἄρχεται, σέροντας ξοπίσω τους κάθε λογῆς κερδοσκόπους, ποὺ ἀφθονοῦν πάντοτε σὲ τέτοιους τόπους. Μὰ καὶ οἱ παγκαδόροι τοῦ Φαραὼ δὲν εἶταν λιγότεροι, ἁπλώνοντας στὸ πράσινό τους τραπέζι τοὺς χρυσούς τους σωρούς, γιὰ νὰ δολώνουν τοὺς εὐκολοκατάφερτους, ποὺ ἡ λάμψη τοῦ χρυσαφιοῦ τοὺς ξελλογιάζει τραβιῶντάς τους ἀναπόφευχτα, ὅπως τὸ δόκανο ποὺ στήνει ὁ κυνηγὸς νὰ πιάσῃ κανένα εὐκολόπιαστο ζωντῆμι.

Ὅλοι δὰ γνωρίζομε πόσα εὔκολα στὴν ἐποχὴ τῶν λουτρῶν, μὴ ξέροντας ὁ καθεὶς πῶς νὰ σκοτώσῃ τὶς ὧρες του, μακρυὰ ἀπὸ τὴ συνειθισμένη του ζωή, ζητῶντας κάποια διασκέδαση στὸ καθησιό του τὸ πολυήμερο, πόσο εὔκολα τοὺς παραδίδεται καὶ ἔτσι τὸ παιγνίδι τοῦ γίνεται, ἀθέλητά του, πολλὲς φορὲς πάθος ἀκατανίκητο: Συχνὰ βλέπει κανεὶς ἐκεῖ ἀνθρώπους, ποὺ ποτέ τους δὲν ἄγγιξαν χαρτί, καρφωμένους ἀδιάκοπα στὸ πράσινο τραπέζι, νὰ χάνωνται στοὺς τυχεροὺς συνδυασμοὺς τοῦ παιγνιδιοῦ· ἂν λογαριάσεις καὶ τὴν λεπτότητα ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ κινδυνεύῃ ὁ καθένας τους κάθε βράδυ λίγα χρυσᾶ νομίσματα, αὐτὴν ἴσα-ἴσα τὴν λεπτότητα, ποὺ γίνεται ἡ ἀφορμὴ νὰ μὴν ἠμποροῦν κατόπι νὰ συγκρατήσουν πλέον τὸν ἑαυτόν τους ἀπὸ τὸ ὀλέθριον αὐτὸ πάθος, θὰ ἐννοήσῃς πόσο δύσκολο εἶνε νὰ ξεφύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια ὅλων ἐκείνων τῶν παγκαδόρων τοῦ Φαραώ.

Κάποιος νέος γερμανὸς βαρόνος, ὁ Σιεγγφριέδ, μόνον αὐτὸς ἐξεχώριζε. Τὶς ὧρες ποῦ ἔτρεχαν ὅλοι τους ξετρελλαμένοι στὸ χαρτοπαίγνιο καὶ δὲν εὕρισκε κανένα νὰ περάσῃ κάπως εὐχάριστα τὴν ὥρα του, ἀποτραβιότανε στὸ δωμάτιό του μ' ἕνα βιβλίο ἢ ἐπήγαινε στὴν ἐξοχὴ νὰ περπατήσῃ καὶ θαυμάσῃ τὴν φύση, ποῦ εἶναι τόσον εὔμορφη σ' αὐτὸ τὸ πολυθέλγητρο μέρος.

Ὁ Σιεγγφριέδ ἦταν νέος ἀνεξάρτητος, πλούσιος, μ' εὐγενικὸ παράστημα, συμπαθητικὸ πρόσωπο, νέος τέλος πάντων ποῦ εἶχεν ὅλα τὰ προστόντα νὰ κερδίζῃ τὶς γλυκὲς ματιὲς καὶ τὶς γυναικεῖες καρδιὲς χωρὶς πολλοὺς κόπους. Μὰ τὸ σπουδαιότερο ἦταν, ποῦ κἄποιο εὐτυχισμένο ἀστέρι ἐφαίνετο νὰ πλανιέται ἀπάνωθέ του ἀβασίλευτο, ὁδηγῶντας τον σὲ κάθε του ἐπιχείρηση· ἔλεγαν μάλιστα, πῶς κάμποσοι ἐρωτές του, ὅλοι πολυδήγηται, εἶχαν ὡς τόρα ξετυλιχτῆ ἐμπρός του, ὅλοι μὲ τὸ πλέον εὐχάριστο καὶ μὲ τὸ πλέον ἀπροσδόκητο ἀποτέλεσμα γιὰ τὸν χαραχτῆρα του Ἐδηγοῦντο πρὸ πάντων τὴν ἱστορία ἑνὸς ρολογιοῦ του, ἱστορία ποῦ μᾶς δείχνει τὴν ἀτελείωτη τῆς τύχης του εὔνοια: Ὁ Σιεγγφριέδ, πολὺ νέος τότε, ἔτυχε νὰ βρεθῆ ταξιδεύοντας σὲ τόση ἀναπαραδιά, ποῦ μὴν ἠμπορώντας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι του, ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήσῃ τὸ ρολόγι του, ἕνα πολύτιμο ρολόγι γαρνιρισμένο μὲ διαμαντόπετρες, νὰ τὸ πουλήσῃ ὅσα-ὅσα. Μὰ τὴν ὥρα ἴσα ἴσα ποῦ ἐμελετοῦσε νὰ τὸ δώσῃ, φτάνει στὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμενε κάποιος νέος πρίγκηπας, ζητῶντας νἀγοράσῃ κάτι τέτοιο πολύτιμο πρᾶγμα καὶ ἐπλήρωσε τὸ ρολόγι τοῦ Σιεγγφριὲδ ὅσο τἄξιζε. Μετὰ ἕνα ὅμως χρόνο ὁ Σιεγγφριὲδ, ἐνήλικος πλέον καὶ κύριος τῆς κληρονομίας του, μιὰ μέρα βλέπει στὴν ἐφημερίδα, πῶς ἕνα ρολόγι ἔβγαινε στὸ λότο· παίρνει ἕναν ἀριθμὸ, δίνοντας μερικὲς ψωροπεντάρες, καὶ σὲ λίγες μέρες κερδίζει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πουλημένο του ρολόγι. Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ